

Αυτή η ιστορία με την Ευρώπη, που ξεκίνησε από το όραμα του Καραμανλή, του και Εθνάρχου αποκαλούμενου, έχει τις ρίζες της περισσότερο από 50 χρόνια πίσω. Ήταν βράδυ της Πέμπτης 30 Μαρτίου του 1961 όταν ένα κοινό ανακοινωθέν που εκδόθηκε ταυτόχρονα σε Βρυξέλλες και Αθήνα, γνωστοποιούσε την μονογραφική της συμφωνίας σύνδεσης της Ελλάδας με την Ε.Ο.Κ.

Μερικές εβδομάδες αργότερα, το μεσημέρι της Κυριακής 9 Ιουλίου, υπογράφεται και επίσημα η συμφωνία, στην Αίθουσα Τροπαιών του Ελληνικού Κοινοβουλίου. Τον Απρίλιο του '67, η ευρωπαϊκή πορεία του τόπου, θα διακοπεί, αλλά το θέμα της ανάσχεσης της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης ήταν το ελάχιστον πρόβλημα εκείνη την εποχή.

Η πτώση του δικτατορικού καθεστώτος, άνοιξε και πάλι το δρόμο προς την εκ Δυσμών αποδοχή, ο Εθνάρχης επέστρεψε θριαμβευτής εκ Παρισίων και επαναδρομολόγησε την

εξελικτική πορεία. Δεκατρείς μόλις μήνες από την ταραχώδη μεν, αναίμακτη δε, τουλάχιστον σε ελληνικό έδαφος, μεταπολίτευση, ο Καραμανλής σπεύδει, να μετατρέψει την θανατική ποινή που επέβαλε το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών, για τους τρεις πρωταίτιους του πραξικοπήματος, σε ισόβια κάθειρξη, με τη γνωστή ρήση: «κι' όταν λέμε ισόβια, εννοούμε ισόβια.».

Ήταν μια απόφαση που προκάλεσε θύελλα αντιδράσεων. Έχει καταγραφεί ότι ακόμα και η προσωπική του γραμματέας, Λένα Τριανταφύλη, θα εισέλθει θυμωμένη στο γραφείο του με την ερώτηση:

«Καλά, γιατί το κάνατε αυτό;»

για να λάβει την πολιτική, τη στωική απάντηση:

«Διότι στην Ευρώπη δεν μπαίνεις με αίμα»

Το επόμενο έτος, το Δεκέμβριο του '76, όταν στην κηδεία του Μάλλιου, θα ξυπνήσουν με τρόπο βίαιο «οι νοσταλγοί της δικτατορίας» θα γίνει σαφής και ένας ακόμα λόγος για τον οποίον ο Καραμανλής δεν θα αφήσει να εκτελεσθούν οι πρωτεργάτες.

Η ένταξη όμως, ήταν μια υπόθεση που δεν μπορούσε πλέον να αποτραπεί, αλλά δεν θα περάσει ποτέ από μια, ας τη χαρακτηρίσουμε, λαϊκή εντολή. Το Φεβρουάριο του '76 ο τότε υπουργός Συντονισμού, Παναγής Παπαληγούρας το ξεκαθάρισε ότι: *«Δεν θα πραγματοποιηθεί δημοψήφισμα για την ένταξή μας στην Ε.Ο.Κ.»* ταυτόχρονα επανέλαβε πως *«κεντρική επιδίωξη είναι η επίτευξη μέσης ετήσιας αυξήσεως του εθνικού εισοδήματος κατά 6 – 7% (δηλαδή 2 – 3 μονάδες πάνω από την Ε.Ο.Κ.), η επιτάχυνση των επενδύσεων με ρυθμό πάνω από 10% το χρόνο (η συμμετοχή των βιομηχανικών επενδύσεων στο σύνολο από 20%, θα αυξηθεί σε 25% και των οικιστικών από 30% θα μειωθεί σε 20%). Η αύξηση των επενδύσεων, τέλος, θα οδηγήσει σε αύξηση της απασχολήσεως με προβλεπόμενη τη δημιουργία 200.000 νέων θέσεων στην 5ετία».*

Φθάσαμε έτσι στη λαμπρή τελετή της Τρίτης 28^{ης} Μαΐου του '79, όταν ο Καραμανλής στην τελευταία πρωθυπουργική του περίοδο θα υπογράψει τη συμφωνία ένταξης και η Ελλάδα θα γίνει το δέκατο μέλος της Ε.Ο.Κ. Μαζί του ο πρόεδρος της επιτροπής Ρόι Τζέκινς οι άλλοι εννέα εταίροι, γνωστότεροι εκ των οποίων ήταν ο Τζούλιο Αντρεότι

και ο Βαλερύ

Z

ισκάρ Ντ Εσταιν που εκφωνώντας το σύντομο λόγο του στην ελληνική γλώσσα θα υπογραμμίσει

: «...η Ευρώπη χωρίς την Ελλάδα δεν θα ήταν Ευρώπη. Είμαι πεπεισμένος ότι ο ελληνικός λαός θα βρεί μέσα στην Κοινότητα τις προϋποθέσεις για την πρόοδο και την ευημερία του. Θα μπορεί να βασίζεται στην ενεργό αλληλεγγύη των κατοίκων του. Είμαστε όλοι, στη γλώσσα μας και στους μηχανισμούς της σκέψέως μας, παιδιά του Ελληνικού πολιτισμού. Η Ευρώπη ξαναβρίσκει την Ευρώπη».

Σε αντίθεση με όλες τις άλλες χώρες, ο ελληνικός λαός δεν καλείται να αποφανθεί με δημοψήφισμα καθώς οι πολιτικές ισορροπίες εκείνης της εποχής δεν εξασφάλιζαν την θετική έκβαση τέτοιας ενέργειας. Από τις επίσημες εκδηλώσεις απουσιάζουν το Κ.Κ.Ε. και το Π.Α.Σ.Ο.Κ. υπογραμμίζοντας την αντίθεσή τους. Όταν όμως 29 μήνες αργότερα θα λάβει χώρα η περίφημη «Αλλαγή», θα αλλάξει ευσχήμως και η τοποθέτηση του κυβερνώντος κόμματος. Θα λεχθεί το: «Ναι στην Ευρώπη των λαών» και θα ξεκινήσει μια επική εποχή παροχών και «πακέτων».

Τεράστια ιστορική ειρωνεία το να κατακτήσεις την εξουσία με έναν έντονο αντιαμερικανικό και αντιευρωπαϊκό λόγο και να καταλήξεις να στηρίζεις την εξουσία σου στα ευρωπαϊκά κονδύλια και στις δημόσιες, επίσημες, πρωθυπουργικές, από βήματος Βουλής, ευχαριστίες προς την κυβέρνηση των Η.Π.Α.

Ταυτόχρονα, σχεδόν, κατέφθασε και ο εκσυγχρονισμός, μαζί και τα χαμόγελα με τα ανεμίζοντα, του ευρώ, χαρτονομίσματα .

Μόλις οκτώ χρόνια αργότερα, από εκείνα τα χαμόγελα και έξι από το ολέθριο ολισθημα των «Ολυμπιακών», η χώρα παρεδίδετο αμαχητί στο Δ.Ν.Τ. και ξεκινούσε η σοβαρότερη μετά τον εμφύλιο περιπέτειά της.

Μάιος ήταν του 2010, τριάντα και έναν «Μάηδες» μετά τον Μάιο του 1979, τότε που ξεκινούσε το όνειρο και:

«πως έγινε με τούτον τον αιώνα και γύρισε καπάκι η ζωή»

όπως έγραψε και ο ποιητής, για ακόμα πιο οδυνηρές, μα περασμένες περιπέτειες.

Από το ακριτικό Καστελόριζο ο τότε πρωθυπουργός μας πληροφόρησε τις επιλογές του και το πείραμα ξεκινούσε, χωρίς κανείς να μπορούσε να προβλέψει πόσο άσχημα θα πήγαινε.

Ιανουάριος του '13, η Ελλάδα, περνά τη βαθύτερη μετά τον εμφύλιο δοκιμασία, σπρωγμένη σε ένα άνευ προηγουμένου αδιέξοδο, όπου όλοι οι κάτοικοι θεωρούνται απατεώνες, οι «παρίες» της Ευρώπης, όπου η ανθρωπότητα ζει στον Μεσαίωνα της παγκοσμιοποίησης και στο έλεος της ελεύθερης διακίνησης κεφαλαίων που δεν προσπαθούν απλώς να κερδίσουν με απληστία, ακόμα περισσότερα αλλά επιδιώκουν να μετατρέψουν χώρες, είτε σε εργαστήρια φθηνών παραγωγικών, σιωπηρών μαζών, είτε σε οικονομικά μεγέθη που ελέγχουν.

Αναρωτιέμαι πως εκείνο το: *«Είμαστε όλοι, στη γλώσσα μας και στους μηχανισμούς της σκέψής μας, παιδιά του Ελληνικού πολιτισμού.»* φθάσαμε στα δημόσια συσσίτια και ποιος ξέρει που ακόμα.

Αναρωτιέμαι επίσης, αν σε λίγα χρόνια οι ευρωπαϊστές θα αισθάνονται σαν τους συνειδητούς, μαχητές κομμουνιστές, που αφού σπατάλησαν νειάτα και ζωή στις εξορίες και στις φυλακές, ανάμεσα στο θάνατο και στην εξαθλίωση, όχι μόνον δεν είδαν τα όνειρά τους να εκπληρώνονται αλλά την μεγαλύτερη προδοσία τη βίωσαν από «μέσα».

Περίεργο σενάριο αυτή η ιστορία της Ευρώπης. Από την εποχή του Κάρολου Κουίντου, ο οποίος έλεγε: *«Μιλώ γαλλικά στους άνδρες μου, ιταλικά στις γυναίκες, ισπανικά στο θεό και γερμανικά στο άλογό μου»* και κάποιοι ιστορικοί τον αναφέρουν ως απείρως περισσότερο «Ευρωπαίο» από τον Καρλομάγνο, έως στις μέρες μας όπου επιτέλους πρέπει να κατανοήσουμε ότι το μεγαλείο ενός πολιτισμού δεν κρίνεται από τα λαμπερά έργα και τις επιτυχίες των ολίγων, αλλά από τη φροντίδα να ζούν αξιοπρεπώς οι πολλοί.

Περίεργο σενάριο τω όντι.

